

כל כנויי פרק ראשון נדרים

רש"י

מסורת הש"ס

עין משפט
נר מצוה

1

ר"ח

א מ"י פ"ד מהל'
מעשה הקרנות הל'
ח סמג עשין קפז:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] רש"י ד"ה דבריו
קיימין הוא דאמר פטאמי
דס"י הו"ל ואמר עלי דבריו
קיימין. ג"כ ע"י שו"ת
הרמ"ע מפאנו ס"י כ"ו
גמאל על דה שהיה נגד
המחנה דתנלה
בשקלים וחולין ה ע"כ
דלוי טמא נדר ועדכ:

תוספות

[illegible]

י עלי ד מיהא הו וקסה
י הוא אסור לכ"ע ולאו
י א ד אקרבן. כלומר אי
י. הנהם חולין עוברת
י. לא אמר הטעמי לא אמר
י. הו זה קרבן אסור יש
י. שייכל להחסיס הטעם
י. אמר ה"ו למטאם היה
י. כדאמר לגיל ופלוגי רבא
י. דידים שאין מוכיחות:

ומש"ה אמר"י מה נזירות בהפלאה דהיינו הך הפלאה דקאמר"י אף ידות נזירות בהפלאה ולא מן הך הפלאה גופה קאמר"י דאי הכי קרא ל"ל ובי תסאק ארעתינ דעדיפי ידות נזירות מנזירות גופיה אללא הפלאה אחריתי קאמר"י דשייכא בדות והיינו שיהו הידות מופלאים ומפורשים.

ומיחו לרצון דפלוגי החס עליו דר'
טרפון ואמרי דמוניות לא בעי
הפלהא ליכא הקיעא אלא הפלהא גופא
דכתיבא בעניות לידות בלחוד אחי
זכי הפלהא וכו' מיקס משום דר'
טרפון נקט ליה דאע"ג דלדידיה
הפלהא צידות לא כתיבא אחי
המקשא: **טורבא אמר לך כו' ע"כ**
קאמי רבנא לא בעי דמי מוויחא
אלא גבי נא דאין אדם מגרש אשם
חבירו. הרשב"א ו"ל שכן לשון זה
ואמר דלא דייק דרבא לא קאמר
דלא ליבעו רבנא דאין אדם מוויחא
דקמרי רבנא דאין אדם מוויחא
ניניה משום דאין אדם מגרש אשם
חבירו. ולי אחי שפיר דודאי הידיס
בעמלן אינא מוויחא לפי שהשון
מוריש אשם הוא מגרשה אלא שהענין
מויחא מזד עצמא שהוא מגרש משום
דאין אדם מגרש אשם חבירו ולפיכך
אע"פ שהשון אינו מוריש מהו ואין
לשכן הפסרים. ומדאמת הכא טעמא
דאין אדם מגרש אשם חבירו משמע
דפלוגתא דר"י ורבנא במיאי הוא
דר' יהודה זכי מנייא ורבנא לא
משמע דקאמי דכ"י המגרש (גיטין פ"ה)
משמע דקאמי דמי אי ענין אלא
דרבי יהודה זכי ודון דאי לא אמרנא

יש להכי ולא קשיא היא ששמי סוגיות
בדמיה פליגי והכא מפשיטין טעמא
שיטין טעמא דפלוגמיהו בודין. ואיכא
ר' יהודה במיתא קייל ברבנא דלא
הכריז ואשכ' דר' יוחנן כרנא דלא
הא אמרין בסוגין דאפילו לרבא בגט
המגרש איכש' לן אי בעי רדין זא לא
ידישין ממאי דאמקטבר במיתא. ואיכא
בד' שטין מוחיות היין דים (ואתן
יבירו אלל משום דידים שטין מוחיות
וכו' טעמא דאמר עלי הוא דאסור
מר בדלא עלי אפילו ר' שאני מוחיה
ממשקין הוא מפני שהוא ר' לקרבן
ויס' לומר מרי הוא קרבן ואשכ' דאק'
ייסא אסורין. משום דכיון ששטין מוחיות
הוא מחויב טעמא ואשכ' לא אמר
נעלה מרי וז' טעמא קמאר: ואלא ילימא
גמי ממאי דאמר' דרבא אפי' לרבנן:
בטי

[illegible]

דאין אדם מגרש את אשת חבירו אבל בעלמא מי שמעת להו מיתביה הרי הוא עלי זה [עלי] אסור מפני שהוא יד לקרבן טעמא דאמר עלי הוא דאסור אבל לא אמר עלי לא תיובתא דאביי אמר לך אביי טעמא דאמר עלי הוא דאסור אבל אמר הרי הוא ולא אמר עלי הרי הוא דהפקר הרי הוא דצדקה קאמר והא מפני שהוא יד לקרבן קתיינא אלא אימא טעמא דאמר עלי הוא אסור וחבירו מותר אבל אמר הרי הוא שניהן אסורין דדלמא הרי הוא הקדש קאמר מיתביה ⁶ אהרי זו תטאת הרי זו אישם אע"פ שהוא חייב תטאת ואישם לא אמר כלום הרי זו ⁷ תטאתי הרי זו אישמי ⁸ אם היה מחויב דבריו קיימין תיובתא דאביי אמר לך אביי ⁹ מני ר' יהודה היא והא אביי הוא דאמר אנא דאמרי אפילו לרבי יהודה הדר ביה אלא לימא רבא דאמר כרבי יהודה אמר לך רבא אנא דאמרי אפילו לרבנן עד כאן לא קאמרי רבנן דלא בעינן ידים מוכיחות אלא גבי גט דאין אדם מגרש את אשת חבירו אבל בעלמא בעינן ידים מוכיחות

כר' יהודה. דכיון דאמי לא
נמי דרבא לא מתרץ עטמא
ומר דימחלה ריא: לא לעולם
קאמי רבנן כו' דודאי רבנן
חות לא הוויין ידים כרבא:

מר אסילו לרבנן הלכך מינאי לא בעיז ודין בעיז דהא פסברי
קא לאו איז נן למנקט לחומרא דאפטר דמקסבר טעמיה דר
דמקסבא קן דלמא מאי דלא בעו רבנן ודין מאס דסבידא לה
למימר דלעטעמיהו אזלי ולא מאס דלין אדס מרגא אסא
הייזן דים הלכך בעי ודין ובעי מינאי: **מיסבי הרי**
דאי יד מיסא הוי. ומשנין ודלמא הרי הוא הפקר קאמר
עלי דאמר ה"ו עלי ואי מסיק דנרייה וזמר הרי עלי אס
לקרין קמי דלקרבי הרי הוא בלא עלי הוי יד שכן דרי המה
לדע: **אלא אימא טעמא דאמר עלי וכו' אבל אמר הרי**
דלמא הרי הוא הקדש קאמר: **מיסבי הרי** וו טפסא וכו' **אז**
טפא דלבי. דהא דלבי יד שזיטו מוכיח מיסא הוי דקיון דמחויבי
וירען ממאי דאמרין לעיל דלבי דאמר אפי' כר' יהודה נהד

[illegible]

דאין ארם מגרש אס חסם הכירו. דא
משמע דלאסמך קאמער דאסע איזט עד
ושפיר מגרש: אכל בעלמא. דא
מוכימות: אכל לא קאמער עני לא. דהרי
מוכימות: אמר לך אביי. לעולם לא
בעינן דים מוכימות והסא הייט טעמא
דאי לא אמר בלשון קרבן לא מיתאמר
דלמא הרי הוא הפקר דאסא
דמוכימות הוא הפקר וא לא נלקד: והא
מפני שזאב יד לקרבן קאמער. דאסור
לקרבן ולא מצינ אמרת (א) נלקד (ב)
הפקר הוא משמע: אכל אמר הרי
פא. ולא אמר עני שניס אקורין
דכיון דלא אמר עלי אלא הוא משמע

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והא מפני
וסי' ונא מצית אמתה הוא
משמע לנקה או להפקר
הסיד: (ב) ד"ה דכרו
קיימן והוא: (ג) ר"ה אלא
[ליתא] רנא וסי' דחמק
לפיל אלא כר' יהודה:

גליון הש"ס

גמ' אם היתה מחויב דבריו
קרימק. ע"י חולין מא ע"כ
מד"ס וזה לא:

פירוש הרמ"ש

הואיל ולא אמר עלי שם אמר הרי זו
על חטאת וע"ג דלא היה ממזר
ואוהיל לא אמר עלי דבריו קיימין
מן. ולא צריכת להאמר לא אמר ולא
כלום: רבי יודוס הוה. דלמחר בעיני
דיס מוכימות. ואנא דלמרי כרבנן
דלמחר לא בעיני דים מוכימות: ופא
דמר אביי אנא דלמרי אפי' לר' יודוס.
לאמר בעי דים מוכימות אלנא גבי
אכל בעלמא לא ויכיר קאמר הכא ר'
יודוס הוה: אלנא [ינחא] רבא דלמרי
מחרן עטמא אליכא דר' יודוס לימא
אליכא דרבנן דמחרן עטמא (ל) ר' יודוס
רבא אפילו לרבנן. דקאמרינן ע"כ לא
סבירא לכו בעלמא דידים שאין מו

לא צעיר דים מוכימות ואיכו הוא ד
ולא יאפשרנא ויכין לרבנן דגמ' מס' **מ"ד**
דכין דבדוין חייס לדר' אלמא
קיי'ל כרבא ויכין שכן במצנא מני אי
הוין דים ואן קיי'ל כרבא דלמרי על
אכל לא אמר לא. ואפי' דלמרי על
לא לא יאסור משא דיד אלנא
קמני כלומר מי קמני שאור ד לגד
בעלי ש"מ דק'ל דידים שאין מוכימות
הוין דים. אינן על למינאק מחסר
כלום וכו'. שתי חטאת אכל דכח: **רבא**
רבא דלמחר רבי יודוס. ובי הכי ד

מדרש ולא נתחייב לאסור שהמה כחשבת אלא נדבנה הלכך לא אמר כלום: דה
 לנ לאסור כאלו אמר שפאלי: דא פני ר' יהודה דהא. לשמך לא תחייב ידים
 ואפי' אליבא דרבנן: עד כאן לא קאמרי רבנן דהתם אלא משום דאין אדם

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones